

Transzmisszió

Hozzáérinti a halántékához a homlokát. Érti mindjárt az átáramlást. Ahogy szorosabban nekinyomja, intenzívebben, azt, hogy a fájdalom kezd átjönni. A chilei fejéből az övébe. Azt hiszem már jobb, nem? Valamivel igen, válaszolja a chilei. Mire gondolsz most? A fájdalomra. Arra, hogy kevesebb. Nem szűnik meg, megoszlik kettőnk között. A halánték és a homlok a csatorna. A két meleg bőrfelület. Mint a közlekedőedények. Kiegyenlítődik. A fájdalom. Elfeleződik, de megmarad. A gondolatok is átjönnek? Remélem, nem. Akkor tudnám, hogy mire gondolsz. Nem, csak a felét. A chilei elfordítja a fejét, hogy lássa az arcát. Most megszűnt a kontaktus. Látni akarlak. Nézi a sziluettjét, az ablak hátulról világítja. Börtön, rácsos az ablak. Majdnem sötét van. Nem tudom, valaha visszajutok-e még Európába. Mitől fáj? El fogsz hagyni, ez a megérzésem. Európa miatt? Miatta. Ez megy át tőlem? Ez. Mégis közlekednek a gondolatok? Csak a fájdalom.